

JEDNO SRDCE JEDNO TELO JEDEN SVET

ČESTNÉ UZNANIE
ZA NAJLEPŠIU
TÍNEŽERSKÚ KNIHU
ROKU 2019

„Dokonalé...
Tento príbeh prežije nás všetkých.“

—GAYLE FORMAN,
autorka románov *Ák zostanem* a *Iba jeden deň*

DEB CALETTI

COO
BOO

Jedno srdce, jedno telo, jeden svet

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Deb Caletti
Jedno srdce, jedno telo, jeden svet – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DEB CALETTI

JEDNO SRDCE
JEDNO TELO
JEDEN SVET

Z angličtiny preložila Zuzana Štelbaská

Johnovi, Samovi a Nickovi.

Toto srdce je vaše.

Súmračná obloha nad nimi bola jasná. No z diaľky,
odkiaľsi od juhu, sa k nim blížila víchrica...

ALFRED LANSING

ODOLNOSŤ: SHACKETLONOVO NEUVERITEĽNÉ PUTOVANIE

Annabelle Agnelliová sa pokúša nezosypať na parkovisku pred rýchlym občerstvením U Dicka. Po tom, čo sa stalo, je úplne hotová. Zaseknutá. A hneď nato – len si to predstavte – Annabellino zničené vnútro sa naraz dvihne rýchlosťou blesku. Stíska biele vrecko s tým nešťastným oranžovým nápisom *U Dicka*. Burger je ešte teplý. V druhej ruke má kolu, a keď sa snaží odohnať zlé spomienky z nedávnej minulosti, nápoj špliecha ako rozbúrené more. Hranolky sa vo vrecku rozsypú a hrkajú tam ako v rumbaguli.

Isteže už počula to príslovie – *Cesta dlhá tisíc míľ sa začína jediným krokom*. Tréner Kwan má v kancelárii jeden plagát. Je na ňom ženská silueta pri západe slnka, dievča beží hore strmým horským chodníkom, zmráka sa a spomedzi oblakov vykúkajú žiarivé lúče a vznešené fialové hory. Nie je tam žiadna panika ani popadané vreckovky, ani vejúce vlasy. Ten plagát nevyzerá *takto*.

Kam ide? Netuší.

Prečo tam ide? Nuž, občas to príde len tak. Niekedy, keď ste už úplne roztrieštení, lebo sa vám stala tá najhoršia možná vec, zrazu vám niečo napadne. Je to jednoduché; ste zlomení a cítite sa

vinní a máte strach. A práve vtedy to príde. Akoby tá myšlienka celý čas čakala niekde nablízku na správny moment.

Takže teraz sa už Annabelle Agnelliová za každú cenu nesnaží nezosypať na parkovisku pred reštauráciou U Dicka. Už to nerieši. Absolútne to nerieši. Nechala auto tak a teraz beží po chodníku, rýchlo, v dobrom tempe. Tréner Kwan by bol hrdý. Potí sa a v mysli jej to vrie a trochu to k nej nesedí, k čistej jednotkárke. Je dobrým a milým človekom, ktorý o veci dbá, ale je s tým aj plno práce, príliš veľa práce, toľko práce, že to prestala zvládať.

Horší sa to. Samozrejme, stáva sa to často: veci sa neustále zhoršujú. Silou gravitácie sa po špirále valia smerom dolu. Beží, už ani nevie ako dlho, a začína sa stmievať. Tma je metafora, ale je to aj pravda. Prichádza noc. Oblohu pretnú veľké mraky, hrozí, že bude pršať. Toľko sa toho rúti dolu – noc, dážď, posledné zvyšky síl, ktoré držia Annabelle Agnelliovú pohromade.

Už je v polovici Broadway, rušnej seattlvskej triedy. Potom zabočí na Cherry, a kým jej to dôjde, je na ceste, ktorá vedie okolo Washingtonovho jazera. Je marec, čo znamená, že slnko zapadá okolo piatej, pol šiestej. Ona však nemá ani poňatia, koľko je hodín. Ľudia venčia psy, plecacia pri ušiach, kapucne na hlavách. Ťahajú a súria veľké psy aj malé psy – niet času, pridlhé oňuchávanie je pri takejto čiernej oblohe luxus. Je tam cyklista alebo možno dvaja, zrejme dvadsiati, ktorí sa ženú po práci domov, ich kolesá presviestia popri nej. Na pleciach majú ruksaky. Ich obťahané lesklé kraťasy sa mihnú popri nej a za nimi sa tiahne meteorická žltá svetelná šmuha. Rozsvietia sa pouličné lampy.

Beží ďalej. Začína kropiť, nič vážne. Vrecko s burgerom je preč (dúfa, že je v koši, hoci si tým nie je celkom istá), ale Annabelle

stále drží kolu a do boku jej udiera peňaženka. U Dicka sa zastavila po stretnutí so Zachom Ohom a Olíviou, preto má na sebe džínsy a sveter a je jej príšerne horúco. Bunda ostala v aute. Jej bežecké oblečenie a topánky sú doma. Na ničom z toho nezáleží.

Teraz už prešla Laschi a neskôr Sewardský park, a je to tam trochu strašidelné, jazero má tmavomodrú farbu a stromy jej nad hlavou mávajú konármi. Toto by chcela predbehnúť: strach. Nie však len strach zo Sewardského parku a strach z toho, čo sa práve stalo pred Dickom, ale všetok strach, všetku bezmocnosť, všetky chvíle, keď cítite, že váš osud je v cudzích rukách.

Vážne by o takomto čase nemala bežať touto štvrťou. Ľuďom sa tu zvykne niečo stať. Ublížia im. Okradnú ich. Zabijú. Cíti zvláštnu nebojácnosť. No a čo. *Podťe si po mňa*, napadne jej. *Myslíte si, že mi na tom záleží?*

Potom si pomyslí: *Mohla by som ísť ďalej a ďalej.*

Takto vznikajú veľké myšlienky – stačí záblesk v mozgu, keď to iskrí vo všetkých jeho okruhoch. Aby ste videli tie najmenšie bunky, z ktorých vychádzajú otázky *kde* a *prečo* a ešte aj *neviem*, potrebovali by ste mikroskop.

Veľké myšlienky môžu viesť k veľkým veciam. Veľké myšlienky môžu viesť ku katastrofe. Bunky sa začínajú deliť.

Vo vrecku jej zvoní mobil. Už hodiny mešká, mala byť doma. Ľudia sa boja. Chce tú myšlienku odohnať, ale potom sa v jej rozpalených nohách a ubolených palcoch ozve vina z prílišnej zodpovednosti. Je to veľká časť Annabelle Agnelliovej – ťaží ju, čo komu dlží. Práve tak sa spúšťa a roztáča stroj úzkosti v jej vnútri.

Konečne sa zastaví. Lapá po dychu. Naľavo má park. V Seattli žije od narodenia, ale tu ešte nebola. Na tabuli sa píše: PAMÄT-

NÝ PLÁŽOVÝ PARK GENA COULONA. MESTO RENTON. Vysfka kolu, rozpučí pohár. Je to super, môcť niečo takto rozdrviť. Kráča do kruhu, kým sa jej dych dostatočne neupokojí, pretože dobre vie, čo by sa v opačnom prípade stalo s jej svalmi. V hrudi ju páli.

Pomôž mi, Kat, napadne Annabelle. Čo mám spraviť?

Chod' ďalej, odpovie Kat.

Vidíte? Kat je jej najlepšia kamoška, preto tomu rozumie. Kat pozná Annabelle lepšie než hocikto iný, teda, možno okrem kohosi, kto práve teraz prichádza o rozum. Niekoho, kto volá a volá. Annabelle zdvihne vyzvávajúci mobil.

„Som v pohode, mami,“ povie.

„Och, bože, Annabelle. Ježiši, kde v pekle si?“

Áno – do jednej osem slovnej vety dokáže napchať *boha*, *Ježiša* aj *peklo*, ale taká je Gina Agnelliová. Byť katolíčkou pre ňu nie je len o náboženstve – je v tom aj poverčivosť a ochrana a tradícia. Málokedy chodí na omše, ale nad kuchynskými dverami jej povinne visí krucifix, v zásuvke má ruženec a necháva si tiež parte po zosnulých príbuzných, pevne zviazané gumičkou. Pre Annabelle je takmer nemožné pochopiť, že ešte existujú ľudia, ktorí sú katolíci. Katolícka cirkev je tu však už trilión rokov a ďalších trilión tu ešte ostane, napriek kuvíčim hlasom z novín, ktoré vyvolávajú, že zanikne; je to niečo ako Horalky.

Ako by Annabelle mohla ešte v čosi veriť? Bolo by pekné mať vieru, ale zrejme ju nadobro stratila.

„Som v parku Gena Coulona. V Rentone.“

„Čo? Prečo? S kým si? Pila si?“ Ha. Kiež by. „Nie, nepila som! Dobešla som sem.“

„Dobehla? Čo tým myslíš, že si tam dobehla? Kde je auto? Kriste na nebi, vieš, ako som sa bála? Myslela som, že *umriem*.“

Bála sa! Annabellina mama sa stále bojí! Bála sa aj minulý rok, bála sa aj vtedy, keď nebol žiadny dôvod. Strach je len ďalší zo spôsobov, ktorými sa Gina snaží udržať ostatných v bezpečí. Strach je iná verzia modlitby. Keď sa vaša mama bojí, deje sa toto: potajomky sa začnete báť aj vy. Kdesi vzadu sa začne ozývať úzkosť ako otrasná hudba v potravinách. Chodíte hore-dolu a počítate predmety a v noci sa budíte a srdce vám bije ako o život. Predstierate, že ste odvážni, a robíte veci, ktoré dokazujú, že nie ste taký bojko ako ona. Neustály strach (kde ste, kto sú niektorí vaši priatelia, strach z hocičoho, hocikde, ale vždy strach zo zlých vecí) sa vám usadí v hlave: *Nie si v pohode. Svet je plný nástrah a zrad.* Nemáš šancu.

Pozrite sa však, čo všetko dobré ten strach priniesol.

Ako sa môžete cítiť bezpečne? Je to komplikovaná otázka. Čo aj sedí, pretože Annabelle je komplikovaná. Pod všetkým tým milým a pekným je skryté jej zúfalstvo a hlboký smútok.

„Som v poriadku, mami.“

Samozrejme, že nie je. Rozhodne nie je v poriadku.

„Malcolm sa snažil ti pípnuť, nech už to znamená čokoľvek! A takmer som volala dedovi, aby ťa išiel hľadať, taká som bola vytočená. Annabelle, nemôžeš len tak zmiznúť na celé hodiny.“

Malcolm: Annabellin mladší brat. Technologický génus, trinásťročný MacGyver. Múdry, otravný, kamoš. Ed Agnelli: dedo. Prezývka: *Capitano*. Bývalý majiteľ a šéf baliarne mrazených rýb, odišiel do dôchodku a stal sa sólo veliteľom vlastnej lode – karavanu, na ktorom jazdí po krajine. Momentálne – ich sused od

vedľa. Pridajte ešte psa Bitu: plemeno neznáme. Malý, hnedý a béžový. Superrýchly zlodej bielizne. Tiež Carl Walter: mamin občasný frajer, oblastný manažér v telekomunikáciách. Fanúšik Rabid Seahawks. Stále si myslí, že presladené sendviče a džúsy v škatuli sú vhodná výživová voľba. Nakoniec: Anthony. Annabellin a Malcolmov otec. Bývalý vysokoškolský atlét a rodič, ktorý ušiel a teraz je z neho Otec Anthony, kňaz u svätej Terezy neďaleko Bostonu. Tiež známy ako: Ten Hajzel Otec Anthony, ako ho volá Gina, odkedy pred šiestimi rokmi vyhlásil, že *má dosť* a odišiel, Annabelle – tá mu úplne prestala volať.

Tu to máte: *La famiglia*. Rodina.

„Annabelle? Annabelle! Si tam?“

„Som tu.“

„Prečo si tak ticho? Znervózňuješ ma.“

Och, mamy vás vedia doviesť do šialenstva, ale mamy vás poznajú.

Teraz alebo nikdy.

„Nevrátim sa domov.“

„Čo tým myslíš, že sa nevrátiš domov? Samozrejme, že sa vrátiš domov. V ruke mám kľúče od auta. Malcolm!“ zvriskne. „Pohľadaj park Gena Colona na GPS-ke!“

„Nie Colona. Coulona. Cu.“ Dvíha sa vlna hystérie. Takmer sa zasmee. *Cu* je skratka pre *culo*, v talianskom slangu to znamená *rit'*. „Nemusíte nikam chodiť. Mám v peňaženke svojich narodeninových stodvadsať dolárov. Neďaleko som videla hotel. Je celkom obstojný.“

„Keď sa nestratím, budeme tam o pol hodiny.“

„Nevrátim sa domov. Myslím to vážne.“

„Annabelle. Už aj s tým prestaň. Aj ja to myslím vážne. A budem na tom trvať! Čo ti spravil Zach Oh? Niečo sa určite stalo.“ Gina vysloví Zachovo meno naozaj rýchlo. *Zakoh*. Znie to ako eshop pre ľudí, ktorí prišli o rozum.

„U Zacha sa nič nestalo.“

„Má to niečo s tou Dračou pevnosťou?“

„Mami, nie...“

Ako to vysvetliť? Dokonca i sebe?

Prehráva si tú scénu: odchádza od Zacha. Cíti sa dobre. Ľahko, omnoho ľahšie než predošlé mesiace. Dokonca sa *zabavili*. Cestou domov si v diaľke všimne snehové končiare Kaskádových vrchov. Je to také krásne, až ju zaplaví vďačnosť za tento zázrak prírody. Jej iPod hrá starú pieseň, ktorú šlohla mame – britská alternatíva z čias ramenných vypchávk a veľkých účesov, ide z nej dobrá energia. *Som nažive! Nažive!*

Pri tých slovách sa strhne, ale ignoruje to. Hore nad hlavou vidí pomaly sa otáčajúci nápis U Dicka. Cez vetračku sa k nej dostane úžasná vôňa grilovaných burgerov. Zrazu je strašne hladná. Ten hlad je taký živý. Je to dobrý pocit.

Objedná si, potom posunie peniaze cez okienko, ktoré pripomína priehradku v banke. Zatlačí do škatule so slamkami, jedna slamka sa vyhupne von, vezme si zopár vreckoviek. Zoberie si jedlo a nápoj. A potom sa otočí.

V rade za ňou sú dvaja mladíci. Ten vo vojenskej bunde je opitý. Visí zakvačený do svojho kamoša. „Hej, kráska,“ zabrble k Annabelle. „Hej, poď sem.“

Vykročí smerom k nej. Natiahne sa za jej rukou. Cez rukáv cíti jeho prsty.

„Chad, no tak, človeče,“ povie ten druhý.

„Je to kráska. Chcem takú krásku.“

„Chad, prestaň.“

Annabelle si vyslobodí ruku. Pokúša sa pohnúť, ale nedokáže to. Pocit, že je *nažive*, sa vytratí. Stojí tam s vreckom, paralyzovaná a malá. Kamoš ťahá opitého Chada do iného radu.

„Už som si myslel, že bude treba zakročiť,“ ozve sa muž za nimi. Je tenký ako rezanec, oblečený vo vlnenom kabáte so šálom. Má vľúdny pohľad. Annabelle ho chce pobožkať. Úprimne, chcela by viac než iba bozk. Nezáleží jej na tom, či zbiera bongá alebo trávi čas hraním na gitare v matkinej pivnici. Nezáleží jej na ničom okrem ponuky bezpečia.

To všetko – ruka, rameno, zraniteľnosť, nutkanie pobožkať záchrancu – sa rúti ako lavína. Všetko to nesprávne duní a padá a hrozí, že ju pochová zaživa. Annabelle chce byť silná a chce stáť na vlastných nohách, ale netuší, ako na to. Nechce si predstavovať, že ju môže zachrániť nejaký chlapík, pretože vie, že je to lož. Nechce sa takto báť alebo tým byť znova paralyzovaná. Chce sa povzniesť, chce vypnúť hruď ako gorila proti komukoľvek, kto ju zastrašuje. Chce byť tou ženou, ktorá vraví *Mňa nikdy žiadny muž* a *So mnou sa nebude žiadny chlap zahrávať*, tou, ktorá vie žartovať o sile svojej vagíny a o odsekováni penisov násilníkov. Drzé reči. Pevné, veľkohubé reči typu *odjed sa, skade si prišiel*.

Chcela by dokonca len *veriť*, že by to dokázala, ale nedá sa. Nejde len o to, čo sa stalo pred deviatimi mesiacmi. Ide tu o viac. O realitu, ktorú slová nedokážu poprieť. Meria stošesťdesiat centimetrov. Váži päťdesiat kíľ. Je mladá žena. Dejiny – jej vlastné

aj tie svetové, pred mnohými a mnohými rokmi a rovnako tak včera – vypovedali pravdu o krehkosti jej pohlavia. Pre ňu ako ženu sú jej bezpečnosť, pohoda a svetlo, ktoré dáva svet, stále prehliadané a rozdupávané. To je celkom jasné.

Je aj krásna, čo znamená, že si to ľudia všimnú ako prvé, a niekedy je to to jediné, čo vidia. A to je výhoda aj nevýhoda zároveň, ale zvyčajne, alebo aspoň doteraz, to bola najmä nevýhoda. A hoci na ňu nikto ani len nesiahol (toto nie je ten typ príbehu) – po minulom roku už rozumie niečomu, čomu rozumieť nechcela. Rozumie, že keď sa niečo prevalí, v nadnesenom význame alebo akokoľvek inak, musí sa spoľahnúť, že ľudia naoko budú dobrí a urobia správnu vec. A ako už vie – ako to už veľmi, veľmi dobre vie – je desivé, keď sa máte spoľahnúť práve na to.

Väčšinu času je to v pohode, ale keď ide o iných, je to tenký ľad. Najtenší.

Keď sa ruka toho muža dotkne jej ramena, pocíti blízkosť hrozby a uvedomí si, že ak sa muž rozhodne jej ublížiť, nemá kam ísť a nemôže nič spraviť, skutočne nie. Neprebije ho. Má len svoj hlas, a dokonca aj ten sa zdá byť nápomocný asi ako volanie do hurikánu.

Znova je na tom mieste, na tom hroznom mieste, a príjemný deň je fuč a šťastná hudba je fuč a hlad je fuč a ostáva iba nutnosť vyhrabať sa z lavíny a *ujstť*. A presne takto sa naraz objaví tu, v parku Gena Coulona v Rentone. Mysel' má rozbúrenú a nohy dupali a dupali po chodníku a teraz stojí na parkovisku a pokúša sa povedať mame, ako sa náhle rozhodla.

„Annabelle!“ Gina už takmer kričí. „Nebud' ticho! Povedz mi, čo sa deje.“

„Nevrátim sa domov. Budem bežať a neprestanem s tým. Po-bežím až do Washingtonu.“ Samozrejme, je to šialené a nemožné a vopred stratené, hoci je bežkyňou na dlhé trate a na kľučke dverí jej visia dve medaily z maratónu. Je to hlúpe a dramatické a naivné. Tiež – idealistické. Samozrejme, nemá žiadnu prípravu. Nemá plán. Žiadny tím. Nijaký tréning. Zlyhá, zlyhá, zlyhá. Ale teraz cíti len to, že to veľmi potrebuje. Nesmierne to potrebuje.

Áno, ona je tá Annabelle Agnelliová.

„Máš posttraumatickú stresovú poruchu, Annabelle,“ povie jej mama. „Spomeň si, čo povedala doktorka Mannová. Je to prílišné podráždenie, nezodpovednosť. Mala si flashbacky? Viem, že dobre nespávaš. Hovor so mnou. Nikto nespraví čosi také len tak. Ľudia, ktorí... oni plánujú, Annabelle. Celé mesiace. Je v tom... čo ja viem?! Kopa vecí! Nikto nevyrazí len tak. Prestaň sa správať ako šialená.“

Prestať sa správať ako šialená?

Nuž, na to je príliš, príliš neskoro.

1. Najväčšie srdce má vráskavec obrovský. Váži viac ako štyristopäťdesiat kíl, čo je približne hmotnosť jednej kravy.
2. Srdce piskora sa zmestí na necht.
3. Najmenšie srdce majú osičky z čeľade brvulovitá. Je dlhé len 0,2 milimetra. Aby ste ho videli, potrebujete mikroskop.
4. V pomere k svojmu telu majú najväčšie srdce psy.
5. Ľudské srdce má veľkosť dvoch priložených dlaní. Predstavte si svoje spojené dlane alebo svoju ruku v ruke kohosi iného, pretože na to ruky sú, a na to sú aj srdcia: aby sa navzájom držali. Môže byť ale veľmi ťažké pripomenúť si to, keď sú srdcia zlomené.

Po slove *zlomené* položí Annabelle pero do zápisníka, aby vedela, kde skončila. Nie je to až také ťažké, keďže pero leží medzi obalom a stranou číslo jeden. Už dosť dlho so sebou nosí tento pekný zápisník, tohto šampióna medzi zápisníkmi, a zatiaľ nevedela, čo doň napísať. A teraz, aha. Pero sa hýbe a prázdna stránka má na sebe prvé stopy atramentu.

Kým čakala, urobila všetko, čo sa v hoteli dá robiť. Prehľadala modrý laminovaný šatník a zásuvky v nočných stolíkoch. Roztrhla papierovú zábranu na toalete. Rozbaliła mydielko a uterákom si očistila tvár. Skontrolovala vaňu, či v nej nie je niečo odporné. Vyskúšala najprv jednu posteľ, potom druhú, aby zistila, ktorá má lepši výhľad na televízor.

Teraz sedí za stolom na otáčavej stoličke a oknom zíza na dážď, ktorý sa leje a leje, akoby sa boh hneval. Nuž, ak tam hore naozaj je, má byť prečo našťvaný. Dúfa, že tam je, ale ťažko povedať, či ozaj. Má vážne pochybnosti, ako už iste chápete.

Dážď sa klže po okenici ako slzy. Znie to ako zo zlej básne, z čoho vyplýva, že je asi len príliš hladná a veľmi unavená a začína pochybovať o svojom zdravom rozume. Ponorí sa do seba. Nie. Stále chce spraviť to, čo si zaumienila. Pripúšťa, že zatiaľ je všetko dosť neisté, ale má pevnú vôľu. Kým sa díva z okna, počuje pravidelný tlkot svojho srdca a čaká, kedy sa na parkovisku hotela objavia známe svetlá maminej Hondy Civic.

Gina sa zrejme stratila. Asi preklína ženu z GPS, preto si Malcolm na sedadle spolujazdca zakrýva uši. Gina sa k GPS správa ako k neschopnej šoférke. Kibicuje a jačí, zatiaľ čo sa ženský GPS hlas snaží a snaží so svojou nekonečnou, robotickou trpezlivosťou. Je to ako sledovať násilím narušený vzťah. Nedávno sa Malcolm rozhodol, že Gina mu musí za každú nadávku zaplatiť dvadsaťpäť centov. Na kuchynský stôl položil pohár. Má tam už približne šesťdesiat dolárov.

Čakanie je zradné, pretože hocijaká voľná chvíľka zaplní jej hlavu viete čím a viete kým. Nevysloví jeho meno. Nemal by mať meno. Volá ho Ničiteľ. Volá ho tak, pretože je to číra pravda, je

najhorším z najhorších, a volá ho tak, pretože písmená sú vysoké a chudé ako Ničiteľ sám a pretože to meno je kratšie než Vyjebaný hajzel, ako ho volá Gina. Problém je – teda, problémov je tam veľa – ale tento konkrétny spočíva v tom, že on nie je len diablov inkarnát, nie je len najodpornejší a najskazenejší netvor, ale je to človek, ktorý dýchal a rozprával a jedol obed a písal si poznámky, a dokonca ju držal za ruku. Strasia ju z toho, ale aj to je pravda. Niektoré pravdy skrátka neznášate. Prajete si, aby pravdami neboli. Želáte si, aby ste ich mohli vykynožiť svojou nenávisťou, ale to sa nedá. Môžete ich len nenávidieť, ale to nestačí.

Prajete si, aby ste mohli vykynožiť aj niektoré spomienky, ale ani to sa nedá. Pokúšate sa o to. Ale vždy sa objavia. Vbehnú vám do mysle zas a znova, tak ako jej Malcolm vbiehal do izby, keď sa zúrivo učila na maturity. Robil to, len aby ju našťaval a mala chuť ho za to zabiť. Spomienky: rovnaké.

Teraz sa to deje. Aby sa rozptýlila, zapne si telku. Ide kuchárska šou. Žena vyrába bešamel na lazane, ale nie tak, ako to zvykne robiť dedo. Keby to videl, počastoval by dámu z telky niekoľkými štiplavými poznámkami. Ani panvice, ani ženin piskľavý hlas nestačia, aby sa Annabelle ulavilo. Ničiteľ jej vojde priamo do hlavy, tak ako ho videla prvýkrát. Má na sebe kockovanú košeľu a džínsy. Z pliec si zloží ruksak.

Nepozná ho. Je nový. Ona je práve na jedinom voliteľnom predmete, ktorý tento rok má, pretože má vynikajúce študijné výsledky. Nevie ešte, čo chce ďalej študovať, ale má záľusť na niečo spojené s prírodnými vedami. Miluje všetky prírodné vedy – biológiu a fyziológiu, planétu Zem, vesmír, všetky bytosti, zvieratá aj ľudí. Miluje ich výzor, od nevyspytateľnej architektúry kozmu

až po také delikátne dielo, akým je oko. V prírodných vedách sa dajú objavovať fakty, ktoré vysvetľujú záhady. Miluje aj záhady, ale viac ju baví ich vysvetľovanie. Podľa nej vysvetlenie záhadu nezničí, spraví ju ešte veľkolepejšou.

Niečo s prírodnými vedami znamená, že chce robiť všetko, plus orchester (čelo), behy na dlhé trate (samozrejme), kamaráti (je obľúbená), knihy čítané pre zábavu (je ich príliš veľa, než aby sa dali vymenovať). K tomu má prácu v pekárni a pár dobrovoľníckych hodín, ktoré trávi v domove dôchodcov Na slnečnej strane. Vidíte? Je milá aj k starým ľuďom. K roztomilým dámam s vodnatými očami a papierovou pokožkou. Ku krehkým starčekom s ušami basetov a trakmi. Milujú ju. Hovoria o nej, že je zlatičko. A ona ním naozaj je.

Teda bola. Až kým nezničila ľudí ako taká prišera. Už sa viac necíti byť zlatičkom. Ešte netuší, či je to tragédia alebo či je to vlastne dobré. Alebo oboje. Aká škoda, že jej naivná láskavosť je preč. Taká láskavosť je ako kvietok, ako kvapka rosy, šmuha od trávy na kolenách džínsov, no byť zlatičkom ju už k smrti otravuje. Takáto naivná láskavosť sa dá porovnať jedine s tým, keď na rušnej diaľnici obdivujete krásu slnka.

Voliteľný predmet sa volá zmiešané umenia. Najstaršia, najúnavnejšia hra má názov: Čo ak? Tu sa to začína. Čo ak by si namiesto toho vybrala drámu? Čo ak by si vybrala dizajn videohier? Čo ak by už na zmiešaných umeniach nemali miesto? Prečo musí byť taká neurotička a perfekcionistka, že sa prihlási na net presne v momente, keď otvoria registráciu pre študentov s priezviskami začínajúcimi sa na A až C? Keby meškala čo i len hodinu, zoznam by bol už plný. Pani učiteľku Diablovú mal každý rád.

Vchádza Ničiteľ. Má strapaté vlasy a je vysoký. Dost' vysoký, aby sa na neho každý pozrel. Plus, všetci sú zvedaví, pretože väčšina decák spolu chodí do školy od Ecksteinského druhého stupňa. Nový chalan si zloží ruksak a sadne si na stoličku pred Annabelle. Najprv sa však na ňu placho usmeje. Najprv sa však na ňu placho usmeje. Najprv sa však na ňu už po milióntykrát placho usmeje.

Dost'!

Túto techniku ju učila doktorka Mannová. Má to vysloviť nahlas, preto to urobí.

„Dost'.“

V hotelovej izbe jej hlas znie veľmi slabo. Diváci v kuchárskej šou zatlieskajú. V tejto čudnej miestnosti páchnucej po obchodných cestujúcich znie potlesk povzbudzujúco, hoci sa tešia len z toho, že vybrali von z rúry lazane.

Je takmer vďačná, keď dorazí Gina a zabúcha na dvere.

„Annabelle! Otvor. To som ja.“

Zámok je staromódny, treba bokom potiahnuť retiazku. Má pocit, akoby bola vo filmovom detektívnom trileri, čo je vlastne tak trochu aj pravda. Gina vtrhne dnu. Jej nespraté, pri korienkoch sivé vlasy sú mokré od dažďa. Má na sebe tepláky a milión rokov starý zelený sveter. Kabelku hodí na posteľ a všetko sa z nej vysype. Kľúče, maskara, tampón.

„Chvalabohu, si v poriadku,“ povie.

Malcolm sa objaví za ňou. Pozrie sa na Annabelle a vyvráti oči. To ale musela byť jazda. Je neskoro. Malcolm má oblečené pásikavé pyžamo a parádne topánky. Annabelle presne vidí, ako to prebehlo: rýchlo, rýchlo, rýchlo, schmatni hocičo, čo je naj-

bližšie. Malcolm sedí na kraji postele a rozväzuje si šnúrky. Oprie sa a vzdychne si. V čiernych ponožkách, pásikavom pyžame a bez okuliarov vyzerá ako vyžitý biznismen, znechutený okresnými zástupcami.

„Pobaľ si veci,“ povie Gina. „Je mi len ľúto, že si vyhodila peniaze za túto izbu.“ Povie to tak, akoby izba bola niečo pod úroveň, čo nie je. Je vlastne celkom pekná. Je tu wi-fi a kávovar. Raňajky v cene od šiestej do desiatej v hale na prízemí.

„Nikam nejdem.“

„Annabelle.“

„Nejdem.“

„To nemyslíš vážne! Uvedomuješ si, čo hovoríš? Vieš, ako ďaleko je odtiaľto Washington?“

„Štyritisíc tristosedemdesiatpäť peších kilometrov,“ povie Malcolm z postele. Prepol program v telke z kuchárskej šou na *Nova*, ktorú on aj ona rovnako milujú. *Nova* vysvetľuje, ako fungujú nemožné veci. *Nova* má odpovede. Na obrazovke obieha okolo Zeme satelit.

„Vybíja sa mi mobil,“ povie Annabelle. „Priniesla si mi veci?“

„Isteže som ti nepriniesla veci. Ak si myslíš, že ti to dovolím, tak si sa musela zblázniť. Odhliadnuc od praktických záležitostí, odhliadnuc od toho, že je to v podstate, ehm, *nemožné*, o dva a pol mesiaca maturuješ. O päť dní máš narodeniny. Zorganizovala som ti ako prekvapenie bowling a pik...“

„Presne.“

„Čo myslíš tým ‚presne‘?“

Nechcela hrať tvrdo, ale čo už. „O päť dní mám osemnásť. Už sa nebudem musieť viac pýtať. Budem oficiálne dospelá.“

Gina vyfúkne ako nákladný vlak v tuneli. Tvár jej očervenie. Rozhadzuje rukami, chodí sem a tam ku kúpeľni a späť.

Malcolm si znova obúva topánky. Zaväzuje si dospelácke šnúrky. Neznáša hádky. Je prekvapená, že mu tie topánky vôbec sedia. Spomína si, že ich mal obuté len dvakrát. Raz na svadbe Patricka O'Briena a Angie Morelliovej, maminej kamošky, s ktorou sa poznali najdlhšie. Angie Gine pomohla s úradníckou prácou v advokátskej kancelárii O'Brien a Bello. Malcolm mal tie topánky aj na...

Dost!

„Ospravedlňte ma,“ povie Malcolm.

„Kam si myslíš, že ideš?“ štekne Gina.

„Niečo som zabudol v aute.“

„Je tam tma. Je pol dvanástej! Sme v *Rentone*.“

Malcolm v rukách drží Ginine kľúče. Annabelle mu raz dovoľila šoférovať auto na prázdnom parkovisku pred školou. Dúfa, že to teraz nebude zase skúšať. „Hneď prídem. Môžeš ma odtiaľto sledovať,“ povie Gine.

„Dávaj pozor,“ odvetí.

Gina však cez okno na Malcolma nedáva pozor. Je toho na ňu momentálne priveľa. Annabelle a jej mama si stoja zoči voči. „Viem, že tomu nerozumieš...“ skúša Annabelle.

„Nejde o to, že nerozumiem. Samozrejme, že *rozumiem*. Ja len... Nič o tom nevieme! Tušíš vôbec, o čom hovoríš? Sú tam hory. Nákladiaky. Kilometre a kilometre! Dážď, prichádzajú letné horúčavy. Čo budeš robiť? Spať na ceste? Och, preboha. Nemôžem na to ani pomyslieť. Ty, osamelá mladá žena? To sa nedá! A nie si ani pripravená na takú vzdialenosť! Máš bežať – koľko? – polmaratón *každý jeden deň*? Máš poňatia, čo to spraví s tvojím telom?

A ak pobežíš pomalšie, akože, nemôžeš byť preč tak dlho, ak by si náhodou zabudla.“

„Ako by som mohla zabudnúť? Chlapík z Oregonu to práve zvládol za štyri mesiace. Hovoril o tom tréner Kwan. Čítali sme jeho blog. Viem o tom viac, než si myslíš. Som pripravená. Dost' pripravená. Po maratónoch sú polmaratóny ľahké!“ To je lož. Nie sú ľahké. Ale sú zvládnuteľné. „Bežala som sedemnást kilometrov a je mi super. Počítala som to. Ak to trochu poženiem, zabehnem dvadsaťpäť denne...“

„A čo peniaze? Čo maturita? Čo Seth Gregory? Nemôžeš len tak zmiznúť. Dvadsiaty druhý september, Annabelle.“

„Viem. Myslíš si, že som zabudla? Ten dátum mám vypálený do mozgu.“

„Únik! Symptóm posttraumatickej poruchy! Toto je len mentálna panika, ako povedala doktorka...“

„Mám dosť známkov, aby som mohla maturovať aj hneď. Aj peňazí mám viac ako dosť.“

„To sú peniaze na vysokú!“

„Ako vieme, že ich vôbec využijem? Doktorka Mannová tiež hovorí, že na seba príliš tlačím. Možno by som...“

„A toto nie je nátlak? Nie je to len výmena jedného tlaku za iný? Prilievanie oleja do ohňa. Prilievanie oleja do lesného požiaru!“

Možno má pravdu.

„A čo máš akože týmto získať, ha? Čo sa stane, keď tam doražíš? Zaklopeš na dvere nejakému senátorovi?“

„Nad tým som ešte nerozmýšľala.“ Annabelle si predstavuje doktorku Mannovú, ako sedí v svojej kancelárii s maľovanými

červenožltými horami za sebou. Má jemné, na krátko zostrihané gaštanové vlasy a trpezlivé oči s vejárikmi vrások, keď sa usmeje. Nosí slučkové šály a miestnosť vonia po vanilke. Je tam škatuľa vreckoviek a vedľa gauča, na ktorom Annabelle sedáva, sú malé hodinky, ale doktorka Mannová sedí vzadu na svojej stoličke, akoby vlastnila všetok čas na svete. Počúva. Vraví veci ako *Nemúsiš mať na všetko hneď odpoveď. Môžeš si o tom zistiť viac informácií. Môžeš na to prísť deň po dni.*

Gina príde k oknu, hľadá von. Prekríži si ruky na prsiach. „Čo sa stane potom? Ha? Naozaj. Povedzme, že vojdeš do senátorovej pracovne. Povedzme, že fakt prehovoriš k zástupu politikov. Ako sa tým niečo zmení?“ Keď sa Gina otočí, v očiach má slzy. *Dofrasa. Dofrasa!* Annabelle znova vidí, čo to spravilo s jej mamou. Za posledný rok zostarla. Vyzerá unavená. Svetor na nej visí, čo toľko schudla.

„Je to aspoň niečo. Niečo je lepšie než nič,“ odvetí Annabelle. Alebo sa aspoň pokúša. Hlas sa jej láme a trasie.

Gina pokrúti hlavou. „Och, zlatko.“

„Mami,“ prosí Annabelle.

Malcolm je späť. Na posteľ zloží veľký ruksak a rozzipsuje ho. Vnútri sú dva sety jej najľahšieho nylonového bežeckého oblečenia, hydratačný balíček, fľaša na vodu, tenká bunda do dažďa. Spodná bielizeň. Ponožky. Balík prvej pomoci. Nabíjačka na telefón. Zubná pasta, zubná kefka. Batmanovské tričko po kolená, v ktorom spáva. Vrecko s tučným balíkom peňazí a kreditkou. O tú kartu požiadal sám, aby si mohol začať budovať kredit, keďže to odporúčal magazín *Peniaze*. Annabelle mu ho predplatila ako darček k minuloročným Vianociam.

„Tu máš,“ povie. Podáva jej hnedú tašku. Vnútri sú dve arašidové maslá a v igelite pevne zabalené dva sendviče s jablkom, plátkom syra, niekoľkými keksami a takmer plnou fľašou sladkej vody. „Musíš byť hladná.“

Annabelle nedokáže vydať hláska. Má stiahnuté hrdlo. Asi bude plakať.

„Tiež toto,“ pokračuje Malcolm. Niekoľko strán papiera, zlepených dokopy. „Cesta. Google Maps. S referenciami Jasona Della z Oregonu, ktorý ňou išiel. Mám to z tvojej bežeckej kroniky.“

„Och, trubiroh,“ povie Annabelle nežne. Je to výraz lásky. To meno mu dáva zakaždým, keď po ňom zlostne jačí alebo mu vyjadruje náklonnosť.

„Nie,“ povie Gina. „Nie, nie, nie, nie.“

„Počkať. Ešte tieto.“ Malcolm znova siahne do ruksaku. Navrch ostatných vecí vyloží jej bežecké tenisky.

Annabelle sťažka hľadá slová. „Ďakujem.“

„Prídeme na to deň po dni.“ U doktorky Mannovej mali aj niekoľko rodinných stretnutí. Malcolm tam len ticho sedával a čistil si nechty, ale počúval.

Gina sa rozplače. Je to hlasný plač. Malcolm si dramaticky poklepe dlaňami po ušiach. Annabelle urobí to isté.

„Dofrasa aj s vami dvoma! Prestaňte si zo mňa ťahovať.“

„Prestaňte si zo mňa ťahovať,“ povie Malcolm žartovne Gininým hlasom.

„Ostaneme tu s tebou, Annabelle, kým prekonáme to, čo teraz cítiš. Nejdeme nikam,“ vyhlási Gina, keď si odtrhne kus toaletného papiera v kúpeľni, aby si doň vyfúkala nos.

„Mami, nie,“ zakročí Malcolm. „Musím ísť spať. Zajtra mám test z matiky.“ A potom sa otočí k Annabelle: „Daj mi všetky veci, ktoré nepotrebuješ. Zajtra pobežíš k červenému krúžku na mape, a tam sa opäť stretneme.“ Od vyžitého biznismena prešiel k operatívcovi CIA.

„Dobre, kamoš,“ prikývne Annabelle. „Vďaka.“

Gina ukladá jej veci do tašky. „Neznášam, keď sa vy dvaja spoločíte. *Neznášam* to.“

Malcolmove a Annabelline oči sa stretnú a prebehne medzi nimi tichý dohovor. V tejto jedinej sekunde je o všetkom rozhodnuté, vypovie sa sľub. Nuž, sľuby sa často dávajú bez dostatku informácií.

Annabelle stojí pri okne a sleduje lúče svetla, keď mama s bratom odchádzajú z hotelového parkoviska. Je znova sama v tejto izbe, ale cíti menšiu úzkosť, než predpokladala. Úzkosť si len tíško hmká, netrieska ako heavymetalová kapela, hoci by sa to aj dalo čakať – vzhľadom na Annabelline plány a všetko, čo ju čaká. Sedí na kraji postele, je sendviče a pozerá *Novu*. Planéty sa točia a hviezdy vybuchujú.

Takto sa to začína.

Pod veľkými kovovými vrchnákmi je – prémia. Sú tam hromady nadýchaných praženíc, lesklých párkov a výstrednej slaniny. Annabelle si do vreckoviek zabalí zopár žemlí a mafinov a vloží ich do ruksaku. Tento trik sa naučila od deda Eda, ktorý jej vždy, keď sa šli naobedovať von, vložil pár kúskov pečiva do tašky. Krájané ovocie je naaranžované ako obraz brieždenia. Aj pomaranče skončia v taške. Tiež škatuľky s cereáliami a sklíčka s granolou.

Hojnosť v nej vzbudzuje pocit nádeje, rovnako ako nabitý telefón a ružovo-žlté ranné svetlo. Pomyslí si: *Bude krásny deň*. Annabelle to nenapadlo už vyše roka. Uvedomuje si, že medzitým bolo pár dní, keď ružovo-žlté ranné svetlo vzbudzovalo nádej, ale nie v nej. Opovrhovala tými dňami ako čímsi zlým. Teraz blikajú nádejou dokonca aj parkoviská a mimoštatne poznávacie značky a nákupné centrá kdesi v diaľke. Vnútri cíti, že sa čosi máličko otvorilo. Vpusť dnu kúsok svetla. Znie to trochu nábožensky, ale jej je to jedno.

Ponaťahuje sa. Nohy hore, nohy dopredu. Predklon, natiahnuť ruky. Nie je taká ubolená, ako čakala. Vlastne sa cíti skvelo. Akoby už čosi malé nechala za sebou. Nie *všetko*, samozrejme, to jej je jasné. To sa ani nikdy nestane, ani do konca života. Ale as-

poň *niečo*. Jeden malý kúsok, ktorý je dostatočne veľký, aby ho pocítila.

Poriadne sa nadýchne marcovej krásy. Vzduch je lahodne vlhký. Annabelle si všimne hroty lúčov trčiacich z horizontu. Po bráne motelového bazéna, ktorý je mimo sezóny zatvorený, cupitá rentonská veverica. Jar, obnova, život! Isteže, toto – táto jej náhla rozpínavosť – má niečo spoločné s radosťou z nedávnych slaninových raňajok (nemala si dávať toľko soli), ale aj z cesty, ktorá je pred ňou. Cesta *pred ňou*. Tam sa ukrýva ten zázrak? Zázrak, ktorý spôsobí, že sa konečne nebude pozeráť za seba?

Ešte stále je pred hotelom, a tu je veľmi jednoduché byť optimistkou.

Vlastne, keď táto chvíľa pominie, už nebude optimistická veľmi, veľmi dlho.

Dupot na chodníku je zvuk, ktorý dôverne pozná. Dokonca odvtedy, keď s nimi ešte žil Ten Hajzel Otec Anthony. Vtedy dávno zvykla malá Annabelle behať okolo záhrady, a on jej meral čas stopkami, ktoré nosil v gymnastickej taške. Na základnej škole behávala cez prestávky a bolo to len o rýchlosti ako ďaleko stihne zabehnúť, pocit chvosta vlajúceho za ňou. Neskôr na strednej, keď od nich odišiel otec a jej meno sa zmenilo z Annabelle Agnelli Manuttová len na Annabelle Agnelliová, bolo plno vecí, od ktorých mohla utekať. Problémy s peniazmi, Malcolm s tým svojím prekliatím, keď sa pocikával v posteli, otec, keď ich chodil vyzdvihnúť pred dom, a keď potom znova odchádzal po hádke s Ginou. Otec, ktorý s nimi trávil stále menej a menej času, a to bolelo, a zároveň to bolo akési jednoduchšie.

Annabelle vtedy začala počítať veci – dlaždice na strope, kamene na chodníku, spoluhlásky v slovách. Schody. Kroky. Prešla z rýchlosti na vzdialenosť. Vtedy si uvedomila, že beh na dlhú trať, ktorý ju úplne vyšťaví a upokojí rytmom doskokov, jej pomáha s úzkosťou. Bolo to ako dookola voziť v aute vrieskajúce bábo.

Vtedy bol päťkilometrový beh vo voľnej krajine udalosťou. Stále je – na gymnáziu sa dostala do formy. Keď sa bežecká sezóna v novembri skončila, behávala ďalej len pre vlastné potešenie až do konca roka. Jednak aby si udržala kondičku, ale aj preto, že mala rada spojenie prírody s vedou, a tiež si dávala vlastné výzvy na dosiahnutie stále lepších výsledkov a zabehnutej diaľky. Polmaratóny. Dva maratóny tesne pred tým, než sa jej život skončil v plameňoch. Potom sa to stalo a nasledovali dlhé týždne, kým bola konečne schopná vstať z postele a obuť si topánky. Vyšla von a rozbehla sa. Bežala, kým nebola celkom vyčerpaná. Bežala tak rýchlo, aby nevníkala, čo sa jej deje v myslí.

Vtedy objavila nový trik. Ak pôjde dosť ďaleko a bude bežať dosť intenzívne, rozbolí ju telo. Robila to týždeň čo týždeň, dokonca aj tesne pred týmto svojím rozhodnutím. Spôsobovala si bolesť. Trest. Znie to trochu choro, ale čo už. Je to tak, ako to je. Dúfala, že trest bude ešte brutálnejší, aj keď už teraz je dosť zlý a vďaka Sethovi Gregorymu sa ešte zhorší. Okrem sebatrestania robí ešte čosi: uniká.

Teraz, počas prvého dňa svojej cesty, beží znova po bulvári okolo Washingtonovho jazera, no tentoraz po jeho ľavej strane. Jazero má ranný ružový nádych, za ním vidí diaľnicu a zástupy áut na svojich pravidelných trasách. O necelú hodinu sa začína škola. Jej stolička ostane prázdna. Ľudia sa budú čudovať. Budú